

L o k á l k a N. o. 2

v dešť ,do vánice
 dál do vichřice
 přes roklin páry
 v mlh bílé cary
 stále dál ,vším se dát!
 Nikdy klid! Nepostát !

J.W. Goethe

K o l e j e

Koleje ,nekonečné a žhnoucí jako značkovací železo protínaly ten kraj nějak násilně ,krutě a definitivně ,jakoby sem ,do tichého ,klidného a moudrého království omšelých ,letitých smrků a mohutných borovic vůbec nepatřily. To jsem si uvědomil jako první věc a druhá věc ,za zastávka že je jen jakási polozřícená bouda ,opuštěná v hlubokých lesích západního pomezí vysočiny. Už jsem zaponěl ,jak se jmenuje a k čertu ,stejně na tom vůbec nezáleží... Nikdy předtím jsem zde nebyl a možná ani už nikdy nebudu. Shodím usárnua padám do krásného betlémového mechu. Nikdo mimo mne nevystoupil - co by zde hledal ? Jen ticho ,žhavé otupující.. "Není zde" ,uvědomuji si. A přijede vůbec ? napadá mě hned. Která ženská je ti zvědavá na těžkej ranec a jít ,pořád jít ,desítky, stovky a snad tisíce kilometrů ,pořád bez cíle? Co vlastně pořád hle. dáš? Našla přece ji ,myslela ,že by mohla být smyslem Tvého života a tím by měla cesta končit... "Ne tahle cestami nikdy neskončí" pomyslel jsem si o pár hodin později ,když jsem zvedal usárnu a dával se na tu rudou kouli ,mizajecí za vrcholky smrků. "Byls blázen .přehnals to ,který ženský stačí k štěstí pár starejch cajků ,rozbité boty a modrá obloha..." vyrazím sám ,ohlédnu se a koleje ,ty proklatý koleje se výsměšně lesknou ,výsměšně a zlověstně ,jako tenká ,zákeřná dyka namířená do tulákových zad ...

- DAWY -

Já do boje vesele ,neboť mrtvý kteří se neusmívají jsou oškliví ...

JACK LONDON

VEKSL NA KOLEJ NAŠÍ POEZIE

ČVACHTA -

Potkal jsem ho
 vypadal podivně
 byla půlnoc
 a všechno svítilo
 batl měj ušitěj
 z měsíční tkaminy
 kalhoty z kapradí
 a boty ?
 Snad z mlhy byly
 aby nepošlapal noc
 hrstku jehličí

a trochu mechu
 studánky očí
 a kamínky myšlenek
 na jejich dně
 a ueska
 spíchnutá z ideálů
 můžeš hádat kdo to byl
 trempíř - skřítek
 nebo lesní víla
 já jen vím že bágl byl
 plnej velkejch nadějí

O S P A L E J S O N G

Takový pustý nádraží
Ty lavice sou tvrdý k ppaní
a zima až se sráží dech
Ani se nesnažím
dejchat si do zmodralejch dlaní
No je mi všelijak
mám pech
Ujel mi předposlední vlak

- TAPI -

Ubrečený holce

Seděla na malém nádraží a slzy jako hrách se jí koulely po tvářích , ani si nevšimla mého příchodu. Tolik bolesti , tolik slz a proč , co se jí stalo? položil jsem usárně a sedl si vedle k ní. Musím něco říct, zastavit ten sláný déšť , malá , nešťastná , vždyť uplave. Jak začít? Neplaš anebo proč pláčeš , bolí tě něco ..Ohryzek ěaksi ztěžkl a slova nechtěla ven na ztvrdlý jazyk..Teď, teď anebo nikdy..."Hele , ty ubrečená , dost, pojď ven , pryč z toho nervozního města , zahod všechny smutky , usměj se, zapálíme oheň přátelství , neváhej a pojď". Zvedla velký , udivený oči.. "kam vlastně jedeš a kam mám jít , já, já, já.." "No přeci ven, do lesa , do přírody, na jednu kouzelnou raně, k tichému jezeru , voda je tam zelená, budeme ležet v trávě a poslouchat zatoulanýho cvrčka , večer sníme lečo anebo buřta očouzeného ohněm , v noci budeme mít vysoko do stropu a dost místa pro všechny sny , ráno tě doprovodím k vlaku a až ti podám ruku umazanou od smůly , poznáš že není proč plakat." Usměj se a za týden se třeba potkáme na tom samém nádraží , v dálce buděčekat naše malá raně.. Zenfel žal , ona nepláče , okouzleně se dívá těma svýma kukadlana..růl království za koně , to je otřepaný, já dám všechno za to když pojedě se mnou , všechno za její smích.."Jak ti říkají"? "Jsem Juan" /co více říci , jsem Juan , jeden zatracenej blázen , nenám nic a přesro jsem boháč, šmejám po lese , tužku v ruce , slunce zapadá , to je film , to je nádhera, jsem zlatokop spadanejšh listů a moje raně je to nejkouzelnější království.../ "dobrá pojedu , koupíme si lístky, chci se smát a chci snít, půjde to , chci již teď." vypadala jako malá , něžná pampeliška , ano pampeliška, tak jí budu říkat, přemýšlela hlavu mírně skloněnou a dlouhé blondaté vlasy jí padaly přes ramena...Od té doby uběhlo několik týdnů , malé nádraží osamělo , nepláče na něm žádná pampeliška , ta jezdí teď se mnou a nebudete tomu kamarádi věřit , ona se umí krásně smát ...

- BARONKA -

Když se Ti nelíbí tam ,kde jsi ,seber a odejdi ... E.T. Seton

P O K O R C A

Nechci už nic
jen polštář zeleného ticha
a trochu nezčeřeně vody
v níž by se odrážela obloha
a zrána vycházelo slunce

NESTRANNÝ POZOROVATEL

Mořiny svítily dubnovou zelení
sluníčko ztrácelo poslední zlaťáky,
když si ti mládenci roztáhli spacáky
jenom tak ,pod stromem
Asi jsou střelení

/ Opé miss TAPI /

TRAGEDIE

Slunce pálí ,roztopený asfalt se lepí na mé kamady ,popruhy se zařezávají
do mých hplých ramen .procházím vesnicí ,která se mi v tom parnu,zdá ně-
jak dlouhá. Utírám pot z čela a na samotě u studny si sednu. Tu ze stodo-
ly vyběhne vyběhne malá ,asi desetiletá holčička. "Zahrajte proám" ,
říká to tak mile ,že usedám a hraju. Dítě poslouchá a ani nevnímá ,že
už zase odcházím. V zatačce se ohlédnou a vidím ,jak má nává. Začvrtý týden
jdu opět tou vesnicí. Tentokrát však prší ,jsem promočený na kůži.V tom
vidím na silnici plno lidí ,lidí kteří pláčou a naříkají. Nákladní auto
stojí šikmo přes cestu. Děsivý pohled sklíčil mou tvář. Děveátko ,na kte-
ré jsem si dnes nevzpoměl leží pod koly .zrovna ji přikrývají plachtou.
Děšť umývá kaluže krve. Je mi smutno ,usedám do bláta přikoou a hraju
těch pár písni ,která ještě ona nečávnno ,tak hezky poslouchala. "Co tu
hraješ chuligáne" řve hrubý hlas "veselíš se když lidi brečí"! Schová-
ván kytaru do obalu a tišebbeze slova odcházím.

- HANS -

CO JSI ,TULÁKU

Jsi dítětem své doby. Celá pokolení hýřilá se otravovala výstřednostmi
a ty jsi jejich poslední potomek ,bídny a slabý ,neschopný měřit se s
poměry a bojovat v tak tvrdých podmínkách. Protestuješ proti nim svým
způsobem ,bezhlavě a pitomě. Jsi vřed na těle společnosti. Jsi směšný a
ubohý vyvrhel. Nechce se ti jít vyšlapanými cestami a tak raziš nové.
Chceš prorazit zeď hlavou,a když od toho krvácíš ,divíš se ,jak to přij-
de....

- Z.M.Kuděj

P O D Z I M

viděl jsem v parku staříka
jak hrabe liszí
do nazlátých hromádek,
-panátky na léto -.

potom vzal sirky
a třesoucí rukou
zažehl polzim
Odnášel jsem si v duši

urnu z prvního mrazíku
a venku plakal hrobník děšť.

- BARONKA -

fekální poezie

Za tou Zadní Třebání
vandrák za vandrákem uhání
zakopli pak voba vo potok
zdebil je tejden modrej voták

MARKO

M L H A / Horror of Dawy/

Ben se opřel o strom a těžce oddechoval. Pot mu stékal do očí a košili měl úplně promočenou. Studená mlha mu pronikala na tělo, otrýsl se chladem. Zaposlouchal se. Všude bylo ticho. Ogřel si zpoceně čelo a pokoušel se všechno srovnat v hlavě.... V pátek měl noční, jel hned v sobotu ráno, na camp přišel před polednem. Ohřál lečo, najedl se a pak si zalezl pod stříšku z větví trochu zdřímnout. Bylo horko, dusno a pro proběhlé noci nebylo divu, že okamžitě usnul. Probudila ho zima. Lesem se valila hustá, studená mlha. Zakroutil hlavou a pohlédl na hodinky. Tři hodiny, sedm minut, hodinky stály. Spal jen pár minut nebo celé hodiny? pohlédl na oblohu. Nic nebylo vidět, jen hustá, lepkavá studená mlha. Nechápatě zakroutil hlavou. Sešel na lesní cestu. Snad někoho potká a zeptá se, kolik je hodin... Pak se z mlhy vynořily dvě postavy. Teprve později si ubědomil, že vůbec neslyšel kroky... Došel na pár kroků k postavám, stále se mu zdálo, že dobře nevidí. Udělal váhavě ještě krok dopředu, pak zařval hrázou a začal pádit zpět po cestě jako šílenec, minul camp a běžel stále podél potoka. Teprve za dlouhou chvíli zastavil. Ne, není to možné. Prostě se mu něco zdálo. Je pár minut od hájenky, půjde za starým valáškem, zeptá se ho, kolik je hodin, chváli u něj posedá a pak půjde zpět na camp... Už téměř klidný došel k hájovně. Starý valášek stál opřený o mohutný močrín a koukal kamsi do mlhy. "pane valášek..." Hajný nic. "Musel mě přece slyšet..." Ben došel až k němu a položil mu ruku na rameno. Hajný pomalu otočil hlavu, Ben ucouvl pak nelidsky zařval, proběhl zahrádky a šíleně běžel nahoru na Skalný.. V půli kopce zastavil. Ohlédl se. Nikdo za ním. Trochu si oddechl, ale celý se chvěl hrázou. To už není náhoda, to není halucinace. Musí dolů. Do vesnice k lidem. Snad ještě existují normální lidé. poklusem doběhl na vrchol Skalného a opatrně začal sestupovat mezi sňalami dolů. Musel hodně zpo, alit, nebezpečně to klouzalo po vlhkých kamenech. Pak zahlédl proti sobě postavy. Strnul, ale vzápětí se uklidnil. I v mlze a na tu dálku poznal. Vždyť to jsou kluci! Míra, Klid a dokonce Joe! Zastavil se a čekal. Ale náhle znovu zneklidněl. Co když i oni? Ne, to není možné. Kluci už byli na pár kroků. A v tom se mlha trochu rozestoupila. Ben vytřeštil oči, udělal krok dozadu a s hrůzným výkřikem se zřítíl. Několikrát bylo slyšet ošklivé žuchnutí, jak tělo haráželo o balvany. Tři postavy se zastavily a na kraji propasti a pohlédli dolů. Pak zvedly obličeje. Ne, nebyly to obličeje. Byly to jakési beztvaré, příšerné, stále se měnící chuchvalce mlhy ...

PLANEJ MONOLOG

Jestlipak sjede něco snít
z těchle kolejí. Dneska asi ne.
Dech je vidět i v tý tměv...
A mlha zahalila temnej vobzor
Snaf tam nahoře svítí měsíc
na vzdálený hřeben.

Takhle mít rum,
snad je ještě v otevřeno,
a kdy pojedě vlak.
A jsou dál vůbec koleje ?
Kolik je asi hodin ?

Dát se to přežít ?
Proč mi došel tabák ?
K čertu, jezdí tady vůbec
něco ?

Kudy jel ten pacific ?
Co se tady má rozstípat ?
Jo vohně, to je věc.

A takhle mít rum.

Mám se vrátit ?

Co když pojedě vlak
pomorodce, kterej den
jezdí vlak ?

Že dneska. Tolik štěstí najednou.

A kdy má ject ?

Jo, po setmění, tak to se zaržel.

No, pojed se vohrát u mýho vohně,
ještě je dneska a pár hodin máme čas.

Nemáš něco pít ?

A půjč mi žváro.

Hele, ten člověk prej viděl vlak.

Někde v ouvozu.

Pojď pomoci házet sníh.

Tak přeci jezdí dneska !

/ RIKI /

MODLA

A lítají odřezky dřeva
do trávy,
s pečlivostí hravého řezbáře
vtiskl jsem mojí modle
do tváře smutku cejch
Teď mlčky stojí v zemi
a pozoruje ohně dým,
až jí zahlédneš
z očí jí potekou slzy,
to bude tím asi, že prší.
Pochopíš dešť ???

-BARONKA -

Cizí ženský

Tak proč k čertu
neotvíráš dveře svýho srubu
když ve večerním soumraku
vidíš oknem
jít tuláka
v zaprášených botách
s opálenou tváří
zarostlou plnovousem.
Jde vysokou travou
ve vybledlých džínách
stále sám
někam dopředu.
Tak proč k čertu neotvíráš
vždyť zmizí za obzorem
a snad to byl ten
na kterého
tady každou neděli
marně čekáš ...

DAWY

JEDOU NA ZÁCHODĚ - Billy Brawler, Kolčava, Mochomůrka, Limonádový Joe

STOJÍME NA KLACEK

Omlouváme se p.T. čtenářům za dočasné zpoždění. Krávy farmáře Jacka Spendera nám znovu ucpaly tunel. Byly to pěkné krávy. Z organizačních důvodů snižujeme počet výtisků, stran. protože zas dochází psavecký črvík do topeniště, mohli byste kamarádi zase něco poslat. Kdy vyjedeme příště, nezáleží už jenom na nás. pokud vám nebude vadit maby Lokálka vyšla začátkem prosince vytvořte něco pro nás.

Redakce; Strojvůdce; Marko, Vicestrojvůdce; Myny, Topič; Dawy.

CO VIDĚTI VE TMÁCH NA TRATI

• / vajgl tuláká stopujícího vlaky na plzeň /

••• / docela vobyčejný světla docela vobyčejný záhory /